

AŞKA

İnanmayanlar İçin

AŞK

ÖYKÜLERİ

HİKMET HÜKÜMENOĞLU

♥ can
öykü

HİKMET HÜKÜMENOĞLU
AŞKA İNANMAYANLAR
İÇİN AŞK ÖYKÜLERİ

© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ağustos 2018, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 5000 adet yapılmıştır.

Editör: Cem Akış

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ, Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3813-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750738135

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

HİKMET HÜKÜMENOĞLU
AŞKA İNANMAYANLAR
İÇİN AŞK ÖYKÜLERİ

ÖYKÜ

♥can

Hikmet Hükümenoğlu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Köburun, 2016

HİKMET HÜKÜMENOĞLU, 1971'de İstanbul'da doğdu. *Kar Kuyusu* (2005) *Küçük Yalanlar Kitabı* (2007), *47 Numaralı Kamara* (2010), *04:00* (2012) ve *Körburun* (2016) isimli romanları yayımlandı. *Körburun*'la 2017 yılında Attila İlhan Roman Ödülü'nü kazandı.

İçindekiler

Arıların Yön Duygusu	11
Aşk Öyküleri – No. 1	37
Mersedes 80	39
Aşk Öyküleri – No. 2	53
Aşka İnanmayanlar İçin Aşk Öyküleri	55
Aşk Öyküleri – No. 3	75
Sumru, Cemre ve Ben	77
Aşk Öyküleri – No. 4	97
İki Kişi Bir Bavula Sığmak Zor	99
Aşk Öyküleri – No. 5	111
Hudut	113
Aşk Öyküleri – No. 6	129
Siyah Atlarla Geldiler	131

ARILARIN YÖN DUYGUSU

Beni göremeyeceği bir yere oturuyorum ve gözlerimin karanlığa alışmasını bekliyorum. Salon tahminimden daha kalabalık. Sahnedeki iki koltuktan birinde kardeşim oturuyor. Arkasında son romanının posteri, tepesinde spotlar var.

Ön sıralardan biri el kaldırıp soruyor: “Peki, o zaman insan aşkı nasıl öğrenir?”

Seyirciler gülüşüyor. Sohbetin başını kaçırdığım için espriyi anlamıyorum.

“Romanlardan,” diyor kardeşim. “Filmlerden, şarkılardan... Ama en başta kendi anne babasından.”

Artık ağızından kerpetenle zor laf alınıyor ama çocukken çok konuşurdu Kerim, çok soru sorar, sürekli bir şeyler anlatır ve hiç susmazdı. Birisi susturana kadar. Çenesi o kadar düşüktü ki bazen canını acıtmak isterdim. Gerçekten acıtmak değil de, ya da tam olarak öyle, bilmiyorum. Biraz sessizlik istiyordum herhalde, sessizlik ve huzur. Ayrıca, o ıssızlığın ortasında öfkemi çıkarabileceğim başka kim vardı ki? İki kardeş arasında olurmuş böyle şeyler. Öyle derler.

Bir keresinde vurmuştum. Elimini ayarı kaçırmıştı ve epey sert vurmuştum, sonra da pişman olmuşum. Gayet iyi hatırlıyorum, doğup büyüdüğümüz evden çok

uzaktaki o kente taşınalı daha birkaç ay olmuştu. An-nemle birlikte geçireceğimiz son yaz olduğunu henüz bilmiyorduk. Ben 17 yaşındaydım, Kerim 14.

“Sana dur dediğimde dursan ölür müsün?” diye ba-ğır-dım.

Koşup yetişti, peşime takıldı. “Öpüştünüz mü?”

“Salak salak sorular sorma. Orada duracaksın, kımıl-damayacaksın demedim mi?”

“Elini tuttun mu peki?”

Cevap vermedim. Dikenler pantolonumun paçasına dolanıp beni delirtiyordu. Bazıları paçama dolanmakla kalmıyor, kumaşı delip dişlerini etime geçiriyordu. Yer-yüzündeki bütün dikenleri topraktan tek tek söküp yak-mak istiyordum.

Kentin kıyısında, arka bahçesi kırlara açılan tek kat-lı, perişan bir ev vermişlerdi babama. “Bilhassa bu evi istedim,” demişti, “tabiatın içinde yaşayıp deneylerimi yapmayı hiçbir şeye değişmem.” Babamdan önceki mü-hendise, kentin en şık caddesindeki lojmanda dayalı dö-şeli bir daire tahsis edildiği kulağımıza gelmişti ama bu konuda gıkımız çıkmıyordu.

“Senin kızın babası çok tehlikeli bir adammış, höt dedi mi herkesin ödü patlarmış,” dedi Kerim hala peşim-de ve nefes nefese.

“Onu kimden duydun?”

“Herkes seni konuşuyor. Yeni gelen oğlan, savcının kızını rahat bırakmazsa çok fena başı yanacak diyorlar.”

Kardeşimin, tanımadığı insanların kuyruğuna yapı-şıp muhabbetlerine musallat olmak gibi bir huyu vardı. Senin bu yaptığını uyuz enikler yapmaz diyordum. Ken-dine doğru düzgün bir-iki arkadaş bul diyordum ama beni dinlemiyordu.

“Başka ne konuşuyorlar benim hakkımda?”

“Kız herkesten gizliyormuş ama o da sana meyilliy-miş.”

Bunu duymak hoşuma gitti ancak çaktırmadım.

“Abi, eğer çok fena başını yakarsan başka bir yere gitmek zorunda kalır mıyız?”

“Babam gidiyoruz demedikçe hiçbir yere gitmek zorunda kalmayız. Çenenin kapa da yardım et.” İri bir taş bulup demin Kerim’e başında dikilmesini söylediğim kayanın karşısına kadar yuvarladım.

“Oldu mu bu burada sence?” diye sordum.

Omuzlarını silkti.

“İkisinin arasına bir çizgi çeksek tam ortası sayılmaz mı?”

Kerim, bayırın önce sağ yanına, sonra sol yanına baktı. Her yer göz alabildiğine otlarla, dikenlerle, papatyalarla ve adını bilmediğim sarı çiçeklerle kaplıydı. Alçaktan süzülen bulutların gölgesi, dev karaltılar halinde yamacı yalayıp geçiyordu. İleride, tepenin altında, tarlalar başlıyordu, daha da ötede tek tük evler. Fakat durduğumuz yerden bakınca yeryüzü sadece otlardan ve dikenlerden ibaretti. Bilmiyorum, belki şimdi olsa, kafa dinlemek için ne güzel bir yer derdim ama o yaşta bana dev bir kafes gibi geliyordu. Tel örgüler yerine boşlukla çevrili, çıkıp özgürlüğüme kavuşmak ve gerçek hayata başlamak için gün saydığım bir kafes.

Rüzgar, gömleğimin içine dolup yakalarımı şişirdi.

“Bulutlar, üzerimizde yüzen balinalara benzemiyor mu?” dedi Kerim. Saçları ikide bir gözlerine girip duruyordu. “Biz de denizin dibindeyiz, yosunların arasında...”

“Tepemi attırma Kerim, tam ortası mı, değil mi?”

“Bilmiyorum. Burası daha epey gidiyor.”

“Hepsini demedi ki. Kulaklarını açıp dinleseydin böyle aptal aptal konuşmazdın. Makul bir alan belirleysin, tam ortadan ikiye bölün ve krokisini çıkarın dedi.”

“Tamam da niye?”

“Her şeyi anlayan gerekmiyor.” Defterimi açıp bir dikkörtgen çizdim, düz bir çizgiyle ortadan ikiye böldüm.

“Buradan taşınırsak eski evimize döner miyiz sence?”

“Şunun aynısını çiz. Eski evimiz diye bir şey yok, unut artık.”

“Burayı hiç sevmedim. Annem de sevmedi. Hem niye kroki çiziyoruz anlamıyorum. Etrafta hiçbir şey yok ki.”

Derin bir nefes aldım. “Çünkü bu işi doğru düzgün yaparsak yarın arkadaşlarımla sinemaya gitmeme izin verecek. Senin yüzünden pazar gününü evde geçirmek istemiyorum, tamam mı?”

“Ben de gelebilir miyim?”

“Arkadaşlarımla gidiyorum dedim, duymadın galiba.”

Aslında arkadaşlarım dediğim o salaklarla zaman geçirmeye hiç meraklı değildim. Tek derdim Sevgi’yi görmektir. Savcının al yanaklı kızı Sevgi. Bana meyilli olduğunu herkesten gizleyen Sevgi. “Belki kaçıp gelebilirim,” demişti. Benimle oyun oynuyordu, kaçamayacağını biliyordum. Ne olursa olsun, aklımdan çıkmıyordu.

Kolumla dümdüz karşıyı gösterdim. “Çizginin bu yanı senin, bu yanı benim. Hadi, biraz sus artık.”

İşin doğrusu, babamın bitmek tükenmek bilmeyen projeleri ve bize verdiği bu görevler bana da saçma geliyordu ama kardeşim gibi sürekli soru sorup adamın asabını bozmuyordum. Kafamdaki denklem gayet basitti: Cumartesi görev, pazar izin. Kerim için hiçbir denklem basit değildi. Arabada, “Ben niye hiç öne oturmuyorum?” diye tutturmuştu bir defasında. Tamam, arka koltuk kırık ve insanın kışına batıyordu ama benim suçum muydu sanki?

Babam gözünü yoldan ayırmadan, “Herkesin yeri belli,” diye cevap vermişti. “Herkes yerini bilecek.”

* * *

Babam, adlarını aklımda tutamadığım kimyasal maddeler üreten bir fabrikaya baş mühendis tayin edilmişti.

Fabrika diyorduk ama dışarıdan bakınca fabrikaya benzer bir tarafı yoktu. Depolar, borular, variller ve alçak bir bina, hepsi o kadar. Arka koltuğu kırık külüstürü de fabrikadan vermişlerdi. Babam belli etmemeye çalışıyordu ama ona biraz bozulmuştu. “Yakında değiştirecekler,” demişti, “geçici bu.” Sesimizi çıkarmamıştık. Sonra bana dönüp göz kırpmıştı. “Eğer bu dönem notların yüksek gelirse sana direksiyon öğretirim. Yaşın tuttuğunda ehliyetini alırsın.” Daha gelir gelmez inek diye adım çıksın istemiyordum ama bunu duyunca deliler gibi çalışmaya başlamıştım.

Okula babamla gidip geldik, başka çare yoktu. Eve dört-beş dakika yürüme mesafesinde bir durak vardı ve günde birkaç defa minibüs geçirdi ama seferler sabah onda başlıyordu. Derslerse sekiz buçukta. Paydos zilin-den sonra fabrikaya kadar yürüyüp babamın mesaisinin bitmesini beklerdik. Boş bir masaya yayılıp ödevlerimizi yapardık, hademe açık çay ve bir tabak bisküvi getirirdi. Bisküviler nedense hep nemli olurdu. Bir kere bile ktır ktır bisküvi yediğimi hatırlamıyorum ama şikayet etmezdim çünkü çaya batırınca o kadar da fark etmiyordu. Akşam eve dönerken babam önce okulu sorar, cevaplarımızı yarım kulakla dinler, ardından bize hayata dair dersler vermeye geçirdi. Bu derslerin ne hakkında olacağını önceden tahmin etmek zordu ama en sevdiği iki konu, tabiat ve kadınlardı. Çoğunu unuttum ama bazı laflarını hatırlıyorum – hatırlıyorum da denmez, hiç alakası olmayan bir işle uğraşırken, diyelim sabah çay demlerken, o hayat derslerinden biri aniden aklıma geliveriyor. İnsanı çaresiz bırakan baş ağrısı nöbetleri gibi, engel olmaya çalışsam da beceremiyordum.

“Kadınlar güçlü adamlara aşık olur, çocuklar. Kafası çalışsan, mevki sahibi adamlara. Öyle karı gibi ağlayan sızlayan erkeklerin suratına bakmazlar..”

“Erkek, doğası gereği avcıdır, kafese kapatırsan ölür. Burnu koku aldı mı tut tutabilirsen. Bakın, masal anlatmıyorum. Darwin’in evrim teorisini açın okuyun. Bilimadamları hepsini ispatlamış...”

“Eğer bir kadının kalbini kazanmak istiyorsan stratejini iyi kuracaksın. Ona hediyeler alacaksın, asla boş bırakmayacaksın. Kadınlar pahalı hediyeleri sever ama ucuz bir hediye bile hiç yoktan iyidir..”

Babamın anneme hediye aldığı için hiç görmemiştim. Zaten bizim evde doğum günü, yılbaşı filan kutlanmazdı. Babama göre öyle şeyler, para hesabı bilmeyenleri inek gibi sağmak için kurulmuş tuzaklardı. Annemse özel günlerin ne olursa olsun özel olduğuna inanırdı. Kardeşimle benim için küçük bir pasta yapardı ama babam sinirlenmesin diye mum üflemezdik. Zaten pastane vitrininde gördüğümüz pastalara hiç benzemezdi annemin yaptıkları.

Hediye meselesine dönecek olursak, Sevgi’nin kalbini kazanmak için nasıl bir strateji kurmam gerektiğini henüz çözememiştim. Babasından o kadar korkmasa ah neler yapacaktım ben ona. Nerelere götürecektim. Hesapta çok cesurdu ama aslında ödü kopuyordu ve her dediğime itiraz ediyordu. Sırf benimle değil, sınıftaki öğrencilerden herhangi biriyle konuşurken görülmeğe ödü kopuyordu, babasının kulağına gider diye.

Ben korkmuyordum. Peşinden bir dakika bile ayrılmıyordum, kimse bakmıyorsa kolundan yakalayıp kuytuca çekiyordum. Avlunun arka köşesindeki erik ağacının altında bir bank vardı, teneffüslerde oraya kaçıyoruz. Zamandan bahsediyorduk, günlerin neden o kadar yavaş geçtiğinden ve detaylarını fazla düşünmediğimiz, yine de bize çok önemli gelen planlarımızdan. Sevgi, “Hemen evleneceğim ve daha büyük bir kente taşınacağım,” diyordu. Bense, önce üniversiteye gidecektim ve

makine mühendisi olacaktım, sonra askerlik... Sonra da bir fabrikada iş bulurdum herhalde. Hayalimde şu yeni kurulan son sistem otomobil fabrikalarından biri vardı.

“Evlenmeyecek misin?” diye sordu Sevgi.

“Tamı tamına senin gibi bir kızla evlenmek istiyorum,” dedim.

“Komik komik konuşma.” Yanakları kızardı. Yanaklarının kızardığının farkına varıp iki misli utanınca çok tatlı oluyordu.

“Öyle alelacele evlenmeye kalkarsan, tahsili olmayan, mevki sahibi olmayan aptal birisine kalırsın ve ileride çok mutsuz olursun,” dedim. “O yüzden biraz dışını sıkıp beklemen lazım.”

“Nereden biliyorsun mutsuz olacağımı?”

“Biliyorum,” dedim.

“Yanıyorsun. Aşık olduktan sonra öyle şeylerin hiç önemi yoktur.”

“Elini tutabilir miyim,” diye sordum. Bu sefer itiraz etmedi.

* * *

Annem arada sırada çiçek toplamak için evden dışarı çıkardı. Eskiden arkadaşlarıyla buluşup gezmeye giderdi ama buraya geldikten sonra öyle şeyler kalmamıştı. Babam fabrikada, biz okuldayken, bütün gün tek başına evdeydi. Canı çok sıkılır mıydı, bilmiyorum. Yanından ayırmadığı pilli bir radyosu vardı, eğer o açık değilse evin neresinde olduğunu bilmezdik. Bazen saatlerce gözden kaybolur, sonra hiç beklemediğimiz bir anda karşımızda beliriverirdi.

İki-üç günde bir diş macununa bandığı pamuklarla gümüşleri parlatırdı ve bu yüzden ev, sabah akşam naneli diş macunu kokardı. Anneannesinden kalan tepsiler ve

çatal bıçak takımı çok kıymetliydi – en azından annem için çok kıymetliydi ama ne kadar ovarsın ovsun, siyah bulutlarla kaplı dururlardı camlı büfede. Bir de gümüş resim çerçeveleri vardı. En büyüğünde, babam, gençliğinde çekilmiş siyah beyaz bir fotoğrafıyla dikilirdi, başkışede. Etrafında, kardeşimle benim bebeklik fotoğraflarımız diziliyordu, kaleyi koruyan oyuncak askerler gibi. Annemin tek bir fotoğrafı yoktu. Hiç çekirmemiş, belki de yırtıp atmış.

O günlerde babamla artık hemen hemen hiç konuşmuyorlardı. Konuşuyorlarsa da biz görmüyorduk. Daha önce –oraya taşınmadan önce yani– birlikte güldükleri zamanlar vardı. Bağıra çağıra kavga ettikleri zamanlar vardı.

“Kavga ettiklerinde bile bu kadar kötü değildi,” dedi Kerim.

Doğru söylüyordu ama sesimi çıkarmadım. Bebekler doğduktan bir süre sonra konuşmayı öğrenir ya, annem de tam tersi, konuşmayı yavaş yavaş unutmaya çalışıyordu galiba. Bunun bir tür isyan olduğunu yıllar sonra anladım. Çaresiz insanların sessiz isyanı.

“Niye evlenmişler sence? Annemle babam?”

“Aşık oldukları için herhalde,” dedim. İnsanların aşk yüzünden evlendiklerine inanırdım o zamanlar. Ya da aşık olduktan sonra yapacak daha iyi bir şey kalmadığı için.

“Sonra ne olmuş?”

“Saçma sapan sorular sormayı bırak da işine bak.”

Babamın bize verdiği görevin üçüncü haftasındaydık. Bayırı kaplayan otlar iyice uzamış, dikenler biraz daha dişlenmişti. Evin önündeki ağaçlardan kuş cıvıltıları ve epey uzaktan, neresi olduğunu kestiremediğim bir yerden horoz sesleri geliyordu. Geveze kardeşim hiç durmayan çenesiyle hepsini bastırıyordu tabii.

Krokinin ne işe yaradığını önceki hafta öğrenmiştik.

Pasta kutusundan çıkan satırları okumak kadınlar için bir mutluluktur. "Bunları yazarken beni düşündü," diyorlardı içlerinden (öyle olmadığını herkes bilse de) ve değersiz varlıklarına bir değer biçildiğine inanıp mutlu oluyorlardı. Belki de ilk kez var olduklarını hissediyorlardı. Bunu anlamayacak kadar aptal değildim.

Siparişle pasta yapan ve her birinin içine kişiye özel aşk mektupları koyan ama aşka inanmayan Faik Bey, kullandığı Mercedes'e âşık şoför, kırsalda saklanan babası hakkında atlılara ipucu vermemeye çalışan ufak çocuk, iki oğluna arı izleme projesi veren çapkın baba, eski kocasını bir sabah bir kafede, yanında yeni sevgilisiyle görüp işe geç kalan kadın, yabancı bir kadın gazeteciyi sınır kentindeki bombalanmış otel odasında alıkoyan adam...

Hikmet Hükümenoğlu, onu romanlarıyla tanıyan okurunun karşısına bir öykü kitabıyla çıkıyor – *Aşka İnanmayanlar İçin Aşk Öyküleri*. Tuhaf, patolojik, alışılmadık aşk hikâyelerinin yanında bildik durumları da ustalıkla, incelikli bir mizahla, merak duygusunu hep canlı tutarak anlatıyor. İnanıp inanmamak okura kalmış.

